

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło

SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania W. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

o wysokość emerytury oraz datę początkową przeliczenia emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 lutego 2011 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 października 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 24 czerwca 2010 r., w sprawie o wysokość emerytury oraz datę początkową przeliczenia emerytury oddalił apelację ubezpieczonej W. B. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z 26 lutego 2010 r., oddalającego odwołania ubezpieczonej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 września 2009 r. oraz 11 września 2009 r.

Od powyższego orzeczenia ubezpieczona wniosła skargę kasacyjną.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń społecznych wezwał pełnomocnika ubezpieczonej do przedstawienia matematycznego sposobu wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia z uwzględnieniem wartości

otrzymywanych świadczeń (wyliczenie różnicy między świadczeniem żądanym a otrzymywanym) w terminie 7 dni.

Pełnomocnik złożył pismo procesowe zawierające stosowne wyliczenia, tj. „powódka posiada świadczenie 1347 brutto tj. 1012,62 netto miesięcznie a ubiega się o 1800 zł. miesięcznie netto. Różnica miesięcznie netto wynosi 787,38 zł. wartość przedmiotu zaskarżenia zatem wynosi 12 krotność tej kwoty – do pełnych złotych: 9449 zł., słownie: dziewięć tysięcy czterysta czterdzieści dziewięć złotych”.

Postanowieniem z 14 października 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną. W uzasadnieniu Sąd stwierdził, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest wysokość emerytury. Spór dotyczy więc prawa majątkowego, odnośnie do którego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dopuszczalność skargi kasacyjnej jest uwarunkowana wykazaniem wartości przedmiotu zaskarżenia w wysokości co najmniej 10.000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.). Zgodnie z wyliczeniem przedmiotu zaskarżenia wskazanym przez pełnomocnika ubezpieczonej, wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie wynosi 9.449 zł, a zatem jako niższa od wyznaczonej ustawowo w tej kategorii spraw powoduje, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik wnioskodawczyni zarzucił postanowieniu Sądu Apelacyjnego naruszenie „prawa materialnego tj. art. 398² § 1 k.p.c.” przez błędną jego wykładnię i zastosowanie tj. poprzez przyjęcie iż sprawa objęta skargą kasacyjną jest typową sprawą o prawa majątkowe i z uwagi na wartość przedmiotu sporu niższą niż dziesięć tysięcy złotych zasadne jest odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalne, podczas gdy w ocenie powódki jej sprawa, gdzie chodziło zasadę jest sprawa z zakresu ubezpieczeń społecznych, gdzie skarga przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. W zażaleniu podniesiono ponadto, że „sprawa niniejsza jest sprawą o przeliczenie podstawy emerytury, co ma wpływ w konsekwencji na jej wysokość i przyznanie emerytury ewentualnie w wyższej wysokości ale jest to jedynie konsekwencją i następstwem, gdyby żądanie objęte niniejszym postępowaniem okazało się zasadne”.

Stawiając powyższe zarzuty wniesiono o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, ewentualnie o jego zmianę poprzez przeliczenie i

ustalenie podstawy wymiaru emerytury na podstawie dokumentacji zgromadzonej w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. Wartość przedmiotu sporu w odniesieniu do roszczenia ubezpieczonej podlega ustaleniu na podstawie art. 22 k.p.c., zgodnie z którym w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń za jeden rok. A zatem, wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną (która w niniejszej sprawie jest równa wartości przedmiotu sporu) wylicza się w ten sposób, że od kwoty stanowiącej wysokość świadczenia, do której zdaniem odwołującej się powinno ono zostać wyrównane, odejmuje się kwotę świadczenia aktualnie otrzymywanego i następnie obliczoną w stosunku miesięcznym różnicę, stosownie do zasad określonych w art. 22 k.p.c., określa się w stosunku rocznym.

Wbrew wyrażonemu w zażaleniu pogładowi, niniejsza sprawa jest sprawą o prawa majątkowe, tym samym wartość przedmiotu zaskarżenia nie może być niższa niż kwota warunkująca dopuszczalność skargi kasacyjnej (art. 398² § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z 394¹ § 3 k.p.c.